

I Alain Gerbault les ha vençudes a les sirenes.

Després de prop de cinc anys, ell ha retornat a la societat dels homes, quasi havent oblidat l'ús de la paraula, i ell ha tingut encara el coratge de resistir-la.

Veieu, doncs, com aquest home és un prodigi.

Per mí és la vuitava meravella del món.

EL GLOBO

ES LA CASA MEJOR SURTIDA
EN EL RAMO DE CALZADO

BAILES

por SUSPENSO

En el SPORT FIGUERENSE

El viernes, 24, se reunieron la juventud de este casino, celebrando un baile que fué un verdadero éxito.

Gracias, elegantes, frívolas, simpáticas y seductoras las concurrentes. La belleza es un fruto legítimo de nuestra ciudad. La festividad de un baile llega a convencer de ello a los ávidos jóvenes que vienen de nuestra capital.

Una visión kaleidoscópica nos ha dado la brillante lista de muchachas. Vedla aquí:

Agita su risa veleidosa, luciendo ricas cenefas de oro y amaranto, la delicada figura de Pepita Costa. Las blancas sienes y los ojos azules de Joaquina Lagresa y su amiga.

Las hermanas Tomás, frágiles como muñecas: la morena pizpireta; la rubia, una diadema de luz. Catalina Estévez, encantadora y fragante.

Paquita Ferrer, majestuosa y soberbia; Margarita Cairó, leve copo flotando en nimbo áureo.

La gracia cadenciosa de Rosita Salleras juntamente con dos bellas amigas, rutiando entre las hermosas María Josefa Dalfó y Mercedes y Carmen Fages.

Caridad y Catalina Fábrega magníficas en sus filigranas terpsicóricas. Juanita Lloret rivalizando en belleza con Ysach. Exquisita, Dalmau.

Ubérrima de esplendores y magnificencia, Paquita Batlle; graciosamente gentiles, las Pepita y Anita Poch; candorosa y marfileña, la ingénua Monserrat Coll.

La suavidad y elegancia confundidas en los amables discreteos de Paquita y María Ferrer.

Y dejemos por un instante, que se perturbe esa teoría destacada y lucida de hermosura, gracia y elegancia, con el asomo de los rumbosos distinguidos que apa-

MUEBLES

FIGUERAS

recieron, cual adalides bajo la ventana de su castellana, aspirando a la dicha suprema de lanzarse, con los compases de las armonías musicales, en la ventura de un baile de ensueño y de luz.

Los acordes del quinteto pareció que les hacían surgir; recordemos algunos: Escoll, los "Jordanes", Montfort, Rocalba, Riera, Molist, Casellas, Caamaño, Mira, Valls, Soler, Garriga, Careaga; Rodríguez, Dalfó, Coll, conde de Berenguer, Iglesias,.....

Terminó la velada, a las dos de la madrugada.

RELLISCANT

per G. BUCH

Es pot arribar a la conclusió que l'intel·ligència és una ben bella cosa en una dona, que mateix ella es un do envejable, però que també ella porta en si mateixa aquesta incurable feblesa: la claretat.

Una dona intel·ligent ja no és aquella esfínx que somnien tots. Ella representa una costa massa fàcilment accessible. L'home no té sinó que embarcar-se en la balsa del pensament per abordar-hi tot seguit.

Una dona intel·ligent es deixa comprendre massa aviat, o quan menys en dona l'impressió massa ràpidament. Hi ha un punt comú entre aquesta dona i l'home. I ço que llavors es troba destruit, irremediament destruit, és el misteri, la sensació d'insondeable, d'indexifrable de la que tants homes en deliren.

A l'home li plau torturar-se l'esperit davant el problema de l'ànima femenina. Un escaient silenci, un mutisme d'alta qualitat, dictat d'ordinari per una buidor de no menys sabrosa qualitat, un silenci de jolius llavis que cap flama en els ulls, que cap presió de mans, acla-

reixi un aital silenci, dic jo, és per l'home, ordinariament, la més expressiva qualitat de la dona.

A l'home li plau torturar el seu esperit. El punt d'interrogació l'atrau com la llum al papelló. A ell li agrada demanar-se: què pot ella pensar? què moldeja en la seva petita ànima? quins sentiments complexes, quines coses incomprendibles poden ara marcir-se darrera aquest mur clos que són aquestos ulls que cap flama no encenen, aquestos llavis que cap paraula entreobren?

La gran força d'una dona resideix més sovint en el seu silenci que no en la seva beutat. Jo, però, estic convençut que sols els homes de gran intel·ligència es capfiquen sobre la significació d'aquest silenci. Una dona que calla sap perfectament que ella calla perquè no pot fer altra cosa que callar no tinguent un pensament en la testa ni un sentiment en el cor. Una dona calla perquè tan la seva ànima com el seu cor són llavors petites llacunes d'aigua dormida que cap brisa, que cap aquil·lò pot remoure. Més català encara, diré que és per la raó que tan bé defineix aquell refrà de que allà on res hi ha res en pot sortir.

L'home intel·ligent, però, pren aquest silenci per una finesa discreta, per l'intel·ligència que es sap dominar, i tot seguit pensa en l'esfínx enigmàtica, en la gloria d'Edip, i en el plaer sobirà de cercar vanament solucions impossibles davant un hieratisme diví.

I així em permeto afirmar que davant la buidor saviament dissimulada d'una dona, no li queda a l'home molt intel·ligent altra cosa que l'amor. Mateix es podria dir que com més una dona ino-cua i muda és, més la seva victòria sobre l'home pot considerar-se com segura. I si ella parla? I si ella es permet opinar? Un judici sobre la seva valor moral serà llavors possible, i generalment desfavor-